

Ramon Guillem

Fugaç

Premi València
Alfons el Magnànim
de Poesia

El temps
és un falcó pelegrí
que el desig ens rapinya,
un tauró trist
sotjant les platges de l'estiu

bromera poesia

CAMÍ

Ha estat tan fugaç
l'assalt de la llum!

Però el camí de la mort
és ple de roses.

L'ESTIU DELS PORCS SENGLARS

Aquell estiu, totes les nits, venien els porcs senglars a visitar-nos. Sabíem que hi eren, perquè els sentíem i escoltàvem: els grunyits, les potes escarbant deleroses la terra, el soroll quasi metàl·lic en les boques d'aquelles menges que rosegaven, com un petit tresor amagat entre les arrels dels arbres. Totes les nits, però, ens abocàvem a la finestra per veure'ls i eren com una ombra sigil·losa i invisible; ni la llum en les galtes lletoses de la lluna, ni els raigs directes que des de les llanternes els llançàvem, ens donaven cap certesa física de la seua presència.

Els teníem a prop i mai no els descobríem. Com si volgueren deixar-nos en l'empremta de les seues petges una metàfora de la vida.

HORA BAIXA

Crema l' hora baixa
en un ponent inflammat de febre
que no acaba d'anar-se'n.
I les plantes, deleroses,
només ansiegen
la fulgent esperança
de l'aigua
que ara els ofereixes.
Com jo mateix, flor menuda
entre el brostam
i les males herbes,
a l'espera
d'un minúscul rajolí líquid
i d'una ombra protectora
entre el sol de sang vibrant
que ens aclapara:
el recer dels teus pits imprudents
i freds com volva de neu,
i suaus i lleus com una brisa.

‘THE FAIRY QUEEN’

Després de tants dies
d’una calda feixuga i densa,
cairell de foc
que el pit ens oprimia,
aquest vespre núvol, Purcell
és el vent entremaliat
i fresc, el llampec etern
del refilet de la cadenera
en l’ampit de la finestra.

ALBERGINA

A Eusebi Morales

En el cistell hi ha llimes,
magranes, i uns pocs codonys.
I una sola albergina
de pell lluenta,
amb un reflex estrany,
com els moviments de l'aigua
que mirem en l'espill,
només un petit calfred en la superfície,
ombres d'un estany de neu:
la besllum d'un somni furtiu
cap on fugir de la canícula,
que a la vida ens abraça.

ABANS DE LA CENDRA

D'ací a uns dies
morirà l'estiu.
Àgil, el sol s'esmuny més d'hora
i els núvols, amb els seus vestits més tronats,
ensenyen el musell,
sense cap remordiment.

El teu cos, tot desig,
a poc a poc
es dissol en l'aigua,
però també és espurna indolent
que en silenci al foc dona
el seu principi.

Encara tenim temps
de fer un bany,
algunes braçades tranquil·les
i el llamp d'un capbussó,
d'assaborir el fred
en l'escuma,
d'encendre la llenya
per a la carn,
abans de la cendra.

AQUEST MÓN

Té la muntanya els ulls lleganyosos. Una boira com un llençol blanquinós i vell que lentament s'esvora fins a desaparèixer entre els cobertors dels somnis. Imperceptible, el plugim ens amara com l'expressió més pura del silenci. En fer-se de nit, com una broca plàcida, la humitat ens trepana en un constant calfred de nafra en la pell. Però agraïm aquest oferiment i la seua abraçada com un elogi: sentim que aquest món i la seua ànima d'estel fugaç són fets per a nosaltres.